

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 8C/352/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6715213653
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Banský
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2016:6715213653.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred samosudcom JUDr. Petrom Banským v právnej veci navrhovateľa PELUJA TRA s. r. o, so sídlom Odbojárov 1957/8, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 45654662, zastúpeného Martinom Janoňákom, nar. 29. 05. 1975, bytom Odbojárov 1957/8, 026 01 Dolný Kubín proti odporcovi Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, IČO: 00166073, o zaplatenie náhrady škody v sume 85,99 EUR, takto

rozhodol:

Súd vstup súdneho exekútora X.. W. D. do konania na strane odporcu
n e p r i p ú š ť a.

Súd návrh z a m i e t a .

Navrhovateľ je p o v i n n ý zaplatiť odporcovi trovy konania vo výške 29,16 EUR a to do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

o d ō v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa svojím návrhom došlým Okresnému súdu vo Zvolene dňa 28. 09. 2015 domáhal, aby súd zaviazal odporcu na zaplatenie sumy 85,99 EUR spolu aj s úrokmi z omeškania a trovami konania, ktoré mali pozostávať zo zaplateného súdneho poplatku a hotových výdavkov a to v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Svoj návrh odôvodnil tým, že navrhovateľ ako povinný v exekučnom konaní vedenom Okresným súdom Dolný Kubín bol povinný uhradiť oprávnenému Mestu P. S. sumu 42,66 EUR a vykonaním tejto exekúcie bol poverený súdny exekútor X.. W. D.. Dňa 12. 02. 2013 bolo žalobkyni doručené upovedomenie o začatí exekúcie, pričom táto v tento deň uhradila sumu 42,66 EUR na účet súdneho exekútora ako istinu, ďalej odmenu exekútora 39,83 EUR a náhradu hotových výdavkov v sume 4,38 EUR. Následne žalobkyňa 14. 02. 2013 podala návrh na zastavenie exekúcie, pričom Okresný súd Dolný Kubín uznesením sp. zn. 5Er/462/2012-30 zo dňa 25. 03. 2013 túto exekúciu zastavil a trovy exekúcie súdnemu exekútorovi nepriznal. Uvedené rozhodnutie sa stalo právoplatné a vykonateľné 02. 05. 2013. V predmetom uznesení je podrobne opísané aj vyčíslenie trov pre exekútora v zmysle § 47 ods. 3 a § 201 ods. 1 Exekučného poriadku s tým, že trovy súdneho exekútora majú byť len v sume 22,60 EUR. Žalobkyňa listom zo dňa 20. 05. 2013 vyzvala súdneho exekútora na vrátenie peňažnej hotovosti 85,99 EUR, ktoré si bezdôvodne ponechal nerešpektujúc súdne rozhodnutie, ktoré mu určilo odmenu 22,60 EUR spolu aj s DPH. Exekútor svojim listom zo dňa 24. 05. 2013 oznámil žalobkyni, že preplatok na trovách exekúcie jej neprislúcha, pričom uviedol, že poverenie odovzdal súdu dňa 27. 03. 2013 a podanie, ktoré podala navrhovateľka dňa 14. 02. 2013 nemá žiadne účinky v exekučnom konaní.

Čo sa týka výšky náhrady škody navrhovateľ poukazuje na to, že dňa 12. 02. 2013 poukázal exekútorovi sumy 39,83 EUR a 4,38 EUR, pričom dňa 08. 03. 2013 z príkazu exekútora došlo k stiahnutiu z účtu

žalobkyne sumy 75,- EUR. Z tejto sumy bola vrátená suma 10,62 EUR. Na základe tejto skutočnosti teda to, čo zaplatila 12. 02. 2013 v sume 39,83 EUR a 4,38 EUR a suma, ktorá jej bola stiahnutá 08. 03. 2013 vo výške 75,- EUR celkovo predstavuje sumu 119,21 EUR. Zároveň suma priznaná exekučných trov je vo výške 22,60 EUR. Súd na základe tejto skutočnosti teda pokiaľ sa zo sumy 119,21 EUR odpočíta suma 22,60 EUR, ktoré mali byť exekučné trovy je výsledná suma 85,99 EUR. Na základe týchto skutočností žiadame, aby nám súd vyhovel a zároveň nám priznal úrok z omeškania.

Súd na základe vykonaného dokazovania zistil nasledovný skutkový stav:

Na základe upovedomenia o začatí exekúcie vydaného súdnym exekútorom X.. W. D., Exekútorový úrad so sídlom W. XXX, XXX XX G. (ďalej len súdny exekútor) súd zistil, že predmetným upovedomením zo dňa 29. 01. 2013 bol žalobca upovedomený, že dňa 22. 11. 2012 sa začalo exekučné konanie na vymoženie sumy 42,66 EUR - suma vymáhaná pre oprávneného, suma predstavujúca 10% odmeny exekútora vo výške 39,83 EUR a náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času v sume 4,38 EUR. Týmto vás upovedomujem, aby ste do 14 dní od doručenia tohto upovedomenia uhradil sumu 86,87 EUR.

Súd na základe uznesenia Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 5Er/462/2012-30 zo dňa 25. 03. 2013 zistil, že týmto uznesením sa rozhodlo o zastavení exekúcie a súdnemu exekútorovi sa trovy exekúcie nepriznávali. Oprávneným v rámci tohto uznesenia bolo Q. P. S. a povinným bol navrhovateľ v tomto konaní. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že v podaní doručenom tomuto súdu dňa 14. 02. 2013 označenom ako Návrh na zastavenie exekúcie o zaplatenie sumy 42,66 EUR povinný okrem iného uviedol, že povinnému bolo doručené upovedomenie o začatí exekúcie dňa 12. 02. 2013. Na základe tejto skutočnosti tento aj dňa 12. 02. 2013 na účet súdneho exekútora zaplatil sumu istiny 42,66 EUR, odmenu súdneho exekútora 39,83 EUR a náhradu hotových výdavkov exekútora v sume 4,38 EUR. Zároveň povinný považuje zaplatenú sumu vzhľadom na výšku vymáhanej sumy za dostatočnú, pričom suma, ktorú požaduje zaplatiť súdny exekútor vo výške 126,26 EUR je prehnaná a ničím neodôvodnená. Dňa 18. 02. 2013 Okresný súd Dolný Kubín vyzval súdneho exekútora, aby sa k výzve vyjadril a predložil súdu spis z dôvodu zisťovania aké trovy si uplatnil. V podaní doručenom tunajšiemu súdu označenom ako „zaslanie“ súdny exekútor okrem iného uviedol, že dňa 12. 02. 2013 bolo povinnému doručené upovedomenie o začatí exekúcie, v ktorom ho upovedomil o predbežných trovách exekúcie vo výške 39,83 EUR ako odmena súdneho exekútora a náhrade hotových výdavkov vo výške 4,38 EUR. Taktiež uviedol, že ak zaplatí uvedenú v lehote do 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie sumu vo výške 156,87 EUR bude exekúcia ukončená bez vydávania príkazu na úhradu trov exekúcie. Súdny exekútor k takto vyčíslenej sume vo výške 156,87 EUR uviedol, že táto pozostáva z vymáhanej istiny vo výške 42,66 EUR a trov exekúcie vo výške 114,- EUR, ktoré pokladá za primerané, pričom výška predbežne stanovených trov vychádza z kvantifikovaného odhadu predpokladanej sumy, ktorej úhradou bude možné ukončiť exekučné konanie vymožením. Keďže súdny exekútor pokladá napádanie výšky a dôvodnosti výšky stanovených trov exekúcie za účelové a celkom neodôvodnené žiada, aby súd návrh povinného na zastavenie exekúcie v celom rozsahu zamietol.

Zároveň poukazuje na § 201 ods. 1 Exekučného poriadku, z ktorého vyplýva, že súdny exekútor je povinný v upovedomení o začatí vyčísliť trovy exekúcie pre prípad, že by povinný zaplatil pohľadávku v lehote 14 dní, pričom má nárok náhradu hotových výdavkov a náhradu za stratu času len v rozsahu ich skutočnej výšky v čase vydania upovedomenia o začatí exekúcie.

Súd má tak preukázané, že trovy exekúcie v čase do vydania upovedomenia predstavovali sumu 18,83 EUR a v zmysle § 196 Exekučného poriadku vznikol súdnemu exekútorovi nárok aj na daň z pridanej hodnoty t. j. 20% zo sumy 18,83 EUR čiže 3,77 EUR čo spolu predstavuje nárok na trovy 22,60 EUR. V súvislosti so vzniknutou situáciou súd ohľadne trov exekúcie dáva do pozornosti, že pri konečnom vyúčtovaní trov exekúcie bude úlohou exekútora vyporiadať sa so sumou, ktorú vzhľadom na vyššie uvedené povinný uhradil bez právneho dôvodu (t. j. časť sumy, ktorá prevyšuje vymáhanú istinu - 42,66 EUR a trovy exekúcie 22,60 EUR).

Súd z výzvy zasielanej navrhovateľom súdnemu exekútorovi na vydanie peňažnej hotovosti zo dňa 20. 05. 2013 zistil, že týmto ho navrhovateľ spoločnosť PELUJA TRA s. r. o. vyzval na zaplatenie peňažnej hotovosti v sume 85,99 EUR. Poukazuje na to, že z uznesenia Okresného súdu v Dolnom Kubíne zo dňa 25. 03. 2013 sp. zn. 5Er/462/2012-30 sa uvádza, že týmto uznesením bola exekúcia zastavená a vám ako súdnemu exekútorovi trovy konania neboli priznané. Naša spoločnosť vám uhradila sumu trov exekúcie 39,83 EUR a 4,38 EUR a zároveň ste si z jej účtu nechal poukázať na svoj účet 75,- EUR dňa

08. 04. 2013. Citovaným uznesením vám súd priznal trovy len vo výške 22,60 EUR. Na základe tohto vás žiadame o vydanie rozdielu zaplatených súm a odmeny vo výške 85,99 EUR.

Súd zo žiadosti o vyplatenie náhrady škody v sume 85,99 EUR zasielanej navrhovateľom odporcovi dňa 16. 07. 2013 zistil, že týmto listom bol odporca vyzvaný v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci na zaplatenie predmetnej sumy, pričom sú tu popísané skutočnosti ohľadom vykonávanej exekúcie súdnym exekútorom W. D.. Na základe toho, že súdny exekútor si uhradenú sumu trov navýšil o sumu 85,99 EUR a za jeho činnosť zodpovedá odporca žiadajú ministerstvo o vyplatenie predmetnej sumy.

Súd zo oznámenia o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody zo dňa 16. 01. 2013 zaslaného odporcom navrhovateľovi zistil, že podľa nich nebol preukázaný nesprávny úradný postup exekútora a žiadosť je posúdená ako nedôvodná.

V písomnom vyjadrení odporcu doručenom súdu dňa 17. 03. 2016 tento uvádza, že podmienkami pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. je potrebné, aby boli naplnené podmienky a to nezákonné rozhodnutie resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou. Tieto musia byť splnené súčasne. Nakoľko ide o rozsiahle vyjadrenie súd poukáže len na tie pasáže z tohto vyjadrenia, ktoré sú pre súd podstatné.

Odporca poukazuje na to, že v štádiu konania, keď súd rozhoduje o trovách konania má aj súdny exekútor postavenie účastníka a medzi súdnym exekútorom a žalobkyňou dochádza k vzniku súkromnoprávneho vzťahu. Odmena a náhrada exekútora za výkon exekučnej činnosti predstavujú peňažné plnenie, ktoré vo svojej podstate predstavuje podnikateľskú odmenu za vykonanú činnosť (obdobne ako odmena advokáta za právne služby). Na základe tohto trovy exekúcie predstavujú príjem súdneho exekútora. V nijakom prípade tento príjem nemožno stotožňovať s príjmom resp. s pohľadávkou, ktorú exekútor uplatňuje a vymáha v mene štátu.

Ako podporne na dôvodnosť svojich argumentov poukazujú na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 165/2012 zo dňa 13. 02. 2013, v ktorom Ústavný súd v obdobnom prípade zaujal jednoznačný postoj v súvislosti s rozhodovaním o postavení a možnom bezdôvodnom obohatení súdneho exekútora, týkajúcich sa trov exekúcie.

Čo sa týka postavenia súdneho exekútora vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách prevažuje aspekt jeho postavenia ako osoby vykonávajúcej slobodné povolanie, ktorá má ekonomický záujem na priebehu a výsledku exekučného konania a ktorej majetkové práva môžu byť rozhodovaním orgánu verejnej moci dotknuté (sp. zn. II.ÚS 4/2012). Na základe tohto exekútor nemôže byť v postavení nositeľa štátnej moci ak sa to týka trov exekúcie a odmeny exekútora. Keďže suma vo výške 85,99 EUR predstavuje súdnym exekútorom vyčíslené a vymožené trovy exekúcie, ktoré nesúvisia so samotným výkonom exekučnej činnosti tak možno konštatovať, že medzi súdnym exekútorom a žalobkyňou došlo k vzniku súkromnoprávneho vzťahu.

Ďalej sa zaoberajú aj úrokmi z omeškania atď., nakoľko však súd návrh zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie, súd sa týmito skutočnosťami nebude bližšie zaoberať.

Súd z Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 165/2013 zistil, že z právnej vety vyplýva, ak ide o odmenu súdneho exekútora, súdny exekútor koná vo vlastnom mene, na vlastný účet a preto môže byť v tomto konaní subjektom zodpovedným z bezdôvodného obohatenia. Z odôvodnenia vyplýva, že pôvodne rozsudkami okresného súdu a krajského súdu bol návrh navrhovateľky v tomto konaní zamietnutý, pričom táto sa domáhala zaplatenia sumy 7.599,56 EUR voči exekútorovi z dôvodu úhrady trov exekúcie. Z odôvodnenia okresného ako aj krajského súdu vyplýva, že títo mali za to, že súdny exekútor v tomto konaní nebol pasívne legitimovaný a teda nositeľom práv a povinností, ktoré by vyplývali z tohto vzťahu.

Z rozhodnutia Ústavného súdu vyplýva, že rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co 417/2011 zo dňa 23. 01. 2012 základné práva sťažovateľky porušené boli a preto tento rozsudok zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie. Nakoľko z uvedeného rozsiahleho odôvodnenia súd nepovažuje za potrebné poukázať na všetky aspekty, keďže v tomto konaní je dôležité predovšetkým posúdenie postavenia súdneho exekútora v tej časti vykonávania exekúcie, ktorá sa týka jeho hotových výdavkov a trov konania súd poukáže len na tie pasáže, ktoré sa týkajú týchto právnych vzťahov.

V článku 32 predmetného uznesenia sa poukazuje na to, že čo sa týka postavenia súdneho exekútora, výkon exekučnej činnosti predstavuje zverený výkon štátnej moci, čo upravuje aj samotná práva úprava

(§ 5 ods. 2 Exekučného poriadku) a tiež to konštatuje aj Ústavný súd vo svojej už uvedenej judikatúre. Preto pri realizácii úkonov exekučného konania nie je súdny exekútor nositeľom základných práv a slobôd, ale naopak ako predstaviteľ verejnej moci sa podieľa na plnení pozitívneho záväzku štátu v súvislosti s realizáciou základných práv účastníkov exekučného konania.

Podľa článku 33 čo sa týka postavenia súdneho exekútora v súvislosti s rozhodovaním o trovách exekúcie a jeho odmene je jeho postavenie odlišné. Exekučný poriadok v ustanovení § 37 ods. 1 priznáva súdnemu exekútorovi postavenie účastníka ak rozhoduje o trovách konania. Trovami exekúcie sú podľa ustanovenia § 200 ods. 1 Exekučného poriadku odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov, náhrada za stratu času pri výkone exekúcie.

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že pokiaľ ide o postavenie súdneho exekútora vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania prevažuje aspekt jeho postavenia ako osoby vykonávajúcej slobodné povolanie, ktorá má ekonomický záujem na priebehu a výsledku exekučného konania a ktorej majetkové práva môžu byť rozhodovaním orgánov verejnej moci dotknuté (II.ÚS 4/2012). Súdny exekútor vykonáva súdnu exekútorскую činnosť ako slobodné povolanie a teda ako podnikateľskú činnosť na účely tvorby zisku. Ústavný súd preto vo svojej rozhodovacej činnosti meritórne posudzuje namietané porušenie práv súdneho exekútora súvisiacich s rozhodovaním súdu o trovách exekúcie alebo odmene exekútora, pretože v tomto postavení je súdny exekútor nositeľom základných práv a slobôd.

Súd z vyjadrenia zástupcu navrhovateľa na pojednávaní zistil, že oni sa pridriavajú svojho návrhu, podľa nich bol dostatočne odôvodnený a tiež bola odôvodnená výška. Čo sa týka návrhu na vstup vedľajšieho účastníka do konania tu nesúhlasia s jeho vstupom a taktiež poukazujú na to, že nesúhlasia s tým, že tu nie je daná pasívna legitímácia odporcu. Podľa nich je množstvo judikátov, v ktorých sa uvádza, že súdny exekútor vykonáva štátnu moc a teda za toto by mal byť štát zodpovedný.

Súd z vyjadrenia zástupkyne odporcu na pojednávaní zistil, že oni sa pridriavajú ich písomného vyjadrenia a to hlavne s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu 165/2012. Podľa nich je dôležité rozlišovať osobu exekútora v akom postavení v rámci exekúcie vystupuje, či ako zástupca štátnej alebo verejnej moci resp. ako exekútor v rámci svojej odmeny. Na základe tohto podľa nich nie je daná pasívna legitímácia odporcu, ale odporcom by tu mal byť súdny exekútor.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. (ďalej len Exekučný poriadok) v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti má exekútor postavenie verejného činiteľa.

Podľa § 5 ods. 2 Exekučného poriadku vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci.

Podľa § 37 ods. 1 Exekučného poriadku účastníkmi konania sú oprávnený a povinný; iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon. Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor.

Podľa § 200 ods. 1 Exekučného poriadku trovami exekúcie sú odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonaní exekúcie (§ 196). Oprávnený a exekútor majú nárok na náhradu trov potrebných na účelné vymáhanie nároku. Povinný má nárok na náhradu trov, ktoré mu vznikli v súvislosti so vznesenými námietkami proti exekúcii, ak sa námietkam vyhovel (§ 50).

Podľa § 420 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. (ďalej len Občiansky zákonník) každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Súd na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný a preto tento v celom rozsahu zamietol. Predovšetkým súd poukazuje na to, že v uvedenom konaní sa musel zaoberať či zodpovedným subjektom za spôsobenú škodu navrhovateľovi vo výške 85,99 EUR je odporca resp. iná osoba. K tomuto súd poukazuje na to, že pasívna legitímácia každého účastníka musí vyplývať z právnych predpisov a tento musí byť potom teda v rámci možnosti postihnuteľný v prípade spôsobenia škody. Čo sa týka samotnej podstaty sporu súd mal nesporne preukázanú tú skutočnosť, že náhradu škody vo výške 85,99 EUR si navrhovateľ uplatňoval z dôvodu exekúcie, ktorá bola voči nemu

vedená súdnym exekútorom X.. W.Z. D. a tento si podľa navrhovateľa v rámci odmeny za vykonávanie exekúcie uplatnil a ponechal vyššiu sumu ako táto odmena mala byť správne vypočítaná. Teda rozdiel medzi tým čo ako odmenu mal exekútor dostať a sumou, ktorú si exekútor ponechal bola suma 85,99 EUR. Nie je podstatné v tomto spore či by súd uvedené posúdil ako povinnosť zaplatiť uvedenú sumu z dôvodu náhrady škody zo strany exekútora resp. ako povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie, kde by bolo teda posudzované, že exekútor sa obohatil na úkor navrhovateľa o predmetnú sumu. Súd v tomto konaní poukazuje na tú skutočnosť, na ktorú poukázal aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí II.ÚS 165/2012 s tým, že v zmysle § 37 ods. 1 Exekučného poriadku druhá veta, že ak súd rozhoduje o trovách exekúcie účastníkom konania je aj poverený exekútor. Zároveň podporne na túto skutočnosť súd poukazuje na § 5 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého má exekútor v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti postavenie verejného činiteľa, pričom vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci, však s poukazom na tú skutočnosť, že výkon verejnej moci, ktorá sa uskutočňuje prostredníctvom súdneho exekútora má len účel pomôcť tým účastníkom, ktorí majú právoplatné a vykonateľné rozhodnutie na vymoženie tej časti v rámci tohto rozhodnutia, ktorá sa týka oprávneného v exekúcii. Súd teda poukazuje na to, že postavenie a zastúpenie štátu má exekútor len v časti vymáhanej pohľadávky podľa exekučného titulu, ktorá sa týka oprávneného v exekúcii. V tej časti, ktorá sa týka výkonu exekúcie vo veci náhrady hotových výdavkov ako aj odmeny exekútora, v tejto časti nie je postavenie exekútora dané tým, že by konal v mene štátu, pretože na tomto konaní nemôže mať a ani nemá samotný oprávnený v exekúcii žiadny záujem, pretože jeho záujmom je vymôcť si svoju vymáhateľnú pohľadávku od povinného. Ostatné vzťahy, ktoré sa tohto týkajú a teda odmeny exekúcie a náhrady výdavkov sú už vzťahmi exekútora ako súkromnej osoby a teda v tejto časti exekútor nenahrádza výkon verejnej moci týkajúci sa výkonu samotného rozhodnutia. Z tohto teda vyplýva, že v prípade ak exekútor v rámci vymáhania si náhrady hotových výdavkov resp. svojej odmeny v exekúcii spôsobí povinnému škodu, v tomto prípade za takúto škodu zodpovedá samotný exekútor a nie štát.

Na základe tej skutočnosti, že súd mal preukázané, že nie je tu daná pasívna legitimácia odporcu tento návrh v celom rozsahu zamietol.

Podľa § 142 ods. 1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Súd o trovách konania rozhodol tak, že odporcovi, ktorý bol v celom rozsahu úspešný priznal náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie a bránenie práva. Uvedené trovy predstavovali náhradu spojenú s cestovným zástupcu odporcu na pojednávanie konané dňa 30. 03. 2016. Tieto trovy boli vyčíslené tým spôsobom, že celkove z miesta sídla odporcu do miesta sídla súdu a späť predstavuje dĺžka trasy 422 km. Čo sa týka prejdených kilometrov v meste toto je v celkovej dĺžke 32 km, pričom priemerná spotreba motorového vozidla je v meste 7,8 litrov na 100 km čo predstavuje spotrebu 2,46 litrov a trasa prejdená mimo mesta je v rozsahu 390 km, kde priemerná spotreba motorového vozidla na 100 km je udávaná 5,76 litra čo predstavuje 22,46 litrov. Teda celková spotreba motorového vozidla bola 24,95 EUR, pričom cena za jeden liter bola vo výške 1,169 EUR a preto celková náhrada za cestovné bola odporcovi priznaná vo výške 29,16 EUR. K uvedeným trovám bola súdu doložená žiadaná na prepravu, ďalej vyznačenie cestovného príkazu, kde sa uvádza, že bolo použité motorové vozidlo Škoda Superb ev. č. O. XXX H.. Taktiež bol predložený výpis z čerpacej stanice Shell, kde sa uvádza, že liter paliva bol odpredaný za sumu 1,169 EUR.

§ 5 ods. 1, 2 zák. č. 233/1995 Z. z.

§ 37 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z.

§ 200 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z.

§ 420 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb.

§ 451 ods. 2 zák. č. 40/1964 Zb.

§ 142 ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v dvoch vyhotoveniach (§ 204 ods. 1, prvá veta O.s.p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., t.j.

1. sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov
2. ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania
3. účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený
4. v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie
5. sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný
6. účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom
7. rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát
8. súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav
9. sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali
10. bol odvolacím súdom schválený zmier

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.), t.j.

1. sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,

2. má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej

3. odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.,

4. ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.).